

קבוצה א':

ילקוט שמעוני תורה פרשת ראה רמז תתפה

מעשה ברבי יהודה בן בתירא ורבי מתיא בן חרש ורבי חנינא בן אחי רבי יהושע ורבי יהושע ורבי יונתן שהיו יוצאין חוצה לארץ

והגיעו לפלטוס (=שם כפר בצידון)

וזכרו את ארץ ישראל

זקפו עיניהן וזלגו דמעותיהן וקרעו בגדיהן

וקראו את המקרא: וירשת וישבת בה ושמרתם לעשות,

אמרו: ישיבת ארץ ישראל שקולה כנגד כל המצות שבתורה,

ומעשה ברבי אלעזר בן שמוע ורבי יוחנן הסנדלר

שהיו הולכין לנציבין (=עיר בבבל) אצל רבי יהודה בן בתירא ללמוד ממנו תורה

והגיעו לצידון

וזכרו את ארץ ישראל

וזקפו עיניהם וזלגו דמעותיהן וקרעו בגדיהן

וקראו את המקרא: וירשת וישבת בה ושמרת לעשות את החקים האלה,

אמרו: ישיבת ארץ ישראל שקולה כנגד כל המצות שבתורה

חזרו ובאו להם למקומן

← במבט ראשון הסיפורים נראים דומים. השוו בין שני הסיפורים ומצאו- מה ההבדלים ביניהם?

← מדוע לדעתכם בוכים החכמים רק ביציאתם מהארץ ולא קודם?

← מה מבטאת קריעת הבגדים?

← בסיפור השני- מדוע יצאו החכמים מלכתחילה מן הארץ, ומדוע החליטו לחזור אליה?

קבוצה ב':

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף קיב

ר' אבא מנשק כפי דעכו.

(=רבי אבא היה מנשק את אבניה של עכו. רש"י: רבי אבא הגיע לארץ באוניה דרך הים, ועכו היה המקום הראשון בארץ ישראל בו דרכו רגליו בן יהודע: היו נוהגים לעשות בחו"ל כלים יפים מאבני ארץ ישראל. רבי אבא, בהיותו בחו"ל היה מנשק אותם כלים העשויים מאבני עכו.)

ר' חנינא מתקן מתקליה.

(רש"י: משהו ומתקן מכשולי העיר מחמת חיבת הארץ שהיתה חביבה עליו ומחזר שלא יצא שם רע על הדרכים.)

ר' אמי ורבי אסי קיימי משמשא לטולא ומטולא לשמשא.

(רש"י: כשהשמש הגיע למקום שהן יושבין וגורסין וחמה מקדרת עליהן עומדין משם לישב בצל ובימי הצנה עומדין מן הצל ויושבין בחמה כדי שלא יוכלו להתרעם על ישיבת ארץ ישראל.)

ר' חייא בר גמדא מיגנדר בעפרה,

שנאמר: (תהלים ק"ב) כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו.

(מיגנדר בעפרה = מתגלגל בעפרה.)

- ⊞ מה מבטאת נתינת הנשיקות לאבני עכו?
- ⊞ באיזו דרך בוחר רבי חנינא לבטא את חיבת הארץ שלו?
- ⊞ מדוע היה חשוב לרבי אמי ורב אסי ללמוד בחוץ ולא למדו בתוך בית המדרש?
- ⊞ כיצד ניתן להבין את מעשהו של רבי חייא?
- ⊞ הגמרא מביאה ארבעה סיפורים המבטאים את חיבת הארץ. מה מוסיף כל סיפור על קודמו? האם ניתן למצוא התפתחות בדברי הגמרא?